

Sygnatura akt I C 1924/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Witek

Protokolant: Ewelina Tomoń

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2015 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa G. M.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. powództwo oddała,
2. zasądza powódki G. M. na rzecz strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 3 817 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania,
3. zasądza od powódki na rzecz Skarbu państwa – kasa Sądu Okręgowego w J. kwotę 361,60 zł tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1924/13

UZASADNIENIE

Powódka G. M. domagała się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 98 605 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 sierpnia 2011 r., a także zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W motywach uzasadnienia wskazała, że w dniu 12 lutego 2010 r. w gabinecie (...) lekarz H. C. wykonała wobec G. M. w sposób nieprawidłowy zabieg oczyszczenia zębów metodą (...). W następstwie wykonanego zabiegu u powódki wystąpił ból dziąseł i nadwrażliwość szyjek zębów na zmiany temperatury, szorstkość koron ceramicznych i ich uszkodzenie oraz trudności w zachowaniu higieny i żuciu pokarmów. Uszkodzeniu uległo 16 koron porcelanowych od strony językowej poprzez skrócenie porcelany, która obecnie nie dochodzi do dziąseł, a w przypadku zębów 11, 12, 21 i 22 górnych od strony podniebienia nastąpiło całkowite odbicie porcelany, zaś między koronami od strony zewnętrznej są wyłobione „(...)”. Powódka dnia 31 maja 2012 r. w trybie nagłym na terenie Szwecji, gdzie wcześniej zamieszkiwała, poddała się wymianie korony na zębie 16. Leczenie stomatologiczne kosztowało powódkę 4 169 zł (8 846 koron szwedzkich), przy czym całkowity koszt leczenia wynosił 14 340 koron szwedzkich, z którego część pokryło ubezpieczenie. W konsekwencji koszt leczenia pozostałych 15 koron porcelanowych wyliczyła na kwotę 53 586 zł (113 700 koron szwedzkich), a koszt leczenia jednej korony zęba – na kwotę 3 572 zł (7 580 koron szwedzkich). Dodatkowo powódka poniosła koszty 850 zł z tytułu wadliwie wykonanego przez pozwaną leczenia. Zasadnym było więc żądanie odszkodowania w wysokości 58 605 zł (4 169 zł, 53 586 zł i 850 zł). Ponadto w związku z wadliwie wykonanym zabiegiem (...) powódka dochodziła od pozwanej kwoty 40 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę obejmującą cierpienie, wymianę korony na zębie 16, niemożliwość utrzymania higieny jamy ustnej i normalnego żucia oraz skutki zmian w stawie skroniowo-żuchwowym, a w dalszej konsekwencji ustawiczne bóle głowy uniemożliwiające normalne funkcjonowanie. Uzasadniając swoje twierdzenia powódka wskazywała na opinię sporządzoną w toku postępowania przed Okręgowym Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej przy (...) (...) (...) we W., który postanowieniem z

dnia 7 lutego 2010 r. umorzył postępowanie dyscyplinarne, a które to postanowienie zostało utrzymane w mocy postanowieniem Okręgowego Sądu Lekarskiego (...) (...) (...) we W. z dnia 3 czerwca 2011 r.

W odpowiedzi na pozew pozwany Towarzystwo (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów procesu.

Argumentując pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, którego trzyletni termin rozpoczynający się w marcu 2010 r. upłynął w marcu 2013 r. Potwierdzając fakt łączącej go z H. C. umowy ubezpieczenia zaprzeczył, aby powódka doznała w następstwie zabiegu opisanych obrażeń oraz aby H. C. dopuściła się wówczas błędu medycznego bądź innego uchybienia. Wskazał przy tym na opinię D. N. przeprowadzoną podczas wymienionego przez powódkę postępowania dyscyplinarnego, która uznała prawidłowość wykonanego zabiegu, co potwierdziło rozstrzygnięcie organów dyscyplinarnych. Dodatkowo z ostrożności procesowej zakwestionował dochodzone roszczenia jako nazbyt wygórowane i nieusprawiedliwione, podkreślając, że koszty leczenia w Polsce, gdzie powódka aktualnie zamieszkuje, są niższe aniżeli w Szwecji, której stawki powódka przyjęła za podstawę wyliczenia odszkodowania. Pozwany podważył w końcu roszczenie w zakresie ustawowych odsetek, których jego zdaniem żądać można dopiero od chwili wyrokowania.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

G. M. leczyla się w gabinecie (...) lekarza dentystry H. C. w okresie od 2008 r. do 2010 r.

W dniu 1 marca 2010 r. zacementowano koronę laną licowaną porcelaną na ząb 16.

Następnie w dniu 12 lutego 2010 r. lekarz dentyista H. C. wykonała u G. M. zabieg oczyszczenia zębów metodą (...).

(dowód: karta (...) k. 22

zeznania powódki -k.29).

G. M. zapłaciła lekarzowi dentyście H. C. kwotę 850 zł z tytułu wykonania usługi leczenia obejmującego: (...) (usunięcie kamienia nazębnego) dwa łuki, usunięcie korony porcelanowej, leczenie zęba 16, korona licowana porcelanowa (wyciski pod koronę i protezę szkieletową).

(dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 23 lutego 2010 r. k. 21).

Pismem z dnia 8 grudnia 2010 r. leg. tandl. E. S., na podstawie zdjęć (...) z 2003 r., oświadczył, że u G. M. znajdują się pełne koronki metalowo-porcelanowe na wszystkich zębach. Nie licówki.

(dowód: pismo z dnia 8.12.2010 r. k. 23).

Postanowieniem z dnia 7 lutego 2011 r. Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Dyscyplinarnej (...) (...) (...) (sygn. akt (...)) umorzył postępowanie w sprawie

ze skargi powódki na nieprawidłowe wykonanie zabiegu czyszczenia koron porcelanowych przez lek. dent. H. C. w dniu 12 lutego 2012 r. uznając zarzuty skarżącej G. M. za bezzasadne. Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2011 r. Okręgowego Sądu Lekarskiego (...) (...) (...) we W. (sygn. akt (...)) powyższe postanowienie zostało utrzymane w mocy.

Podstawą wydanego orzeczenia była sporządzona w toku postępowania dyscyplinarnego opinia dr n. med. D. N., specjalisty z zakresu protetyki. Ustalając stan koron ceramicznych u G. M. wskazała na występującą szorstkość powierzchni koron metalowo-ceramicznych, przy braku obszarów odpryśnięcia licówek w zakresie koron i objawów bruksizmu mogącego ścierać porcelanę.

Jednocześnie dr n. med. D. N. stwierdziła, że nie można jednak wykluczyć przypadkowego ograniczonego uszkodzenia powierzchni koron podczas zabiegu z zastosowaniem skalera (...), związanego z niezamierzonym nieprawidłowym

ustawieniem końcówki roboczej. Pełna jednak ocena struktury powierzchni koron pod kątem obecności zagłębień i kraterów o głębokości od 50 do 100µm możliwa jest tylko pod mikroskopem o odpowiednim powiększeniu”. Badań tego rodzaju nie przeprowadzono.

(dowód: akta sprawy o sygn. akt (...) Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej (...) (...) (...))

W dniu 24 października 2011 r. Towarzystwo (...) S.A. w W., wobec zgłoszenia szkody przez G. M. dnia 19 sierpnia 2011 r., odmówiło pisemnie przyznania świadczenia.

(dowód: akta szkody).

W dniu 22 grudnia 2011 r. G. M. w trybie nagłym poddała się leczeniu stomatologicznemu wykonanemu przez lekarza stomatologa A. N. w Szwecji, a polegającemu na wymianie korony na zębie 16. Lekarz stwierdził, że występuje klinicznie zbyt duża korona, niedopasowana do szyjki. Dystalnie korona nie jest dopasowana do rozwidlenia i sonda wchodzi na 3-4 mm.

Następnie podczas kolejnej wizyty dnia 2 stycznia 2012 r. lekarz stomatolog A. N. stwierdziła, że korona uszkadza ząb 16 i otaczające go tkanki, co skutkowało podjęciem decyzji o zdjęciu korony, żeby nie postępowało niszczenie kości.

Łączny koszt leczenia wyniósł 14 340 koron szwedzkich, z czego 5 494 koron szwedzkich pokryło ubezpieczenie, natomiast G. M. zapłaciła na rzecz lekarza stomatologa A. N. kwotę 8 846 koron szwedzkich.

(dowód: karta choroby z dnia 31 maja 2012 r. wraz z tłumaczeniem k. 11-14, pokwitowanie z dnia 31.05.2012 r. wraz z tłumaczeniem k. 15-16, 27 zdjęć fotograficzne k. 17-20).

Bezsporne w sprawie było, że Towarzystwo (...) S.A. w W. łączyła z lek. dent. H. C. umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej lekarza-dentysty potwierdzona polisą serii (...) nr (...).

W dniu 25 lipca 2013 r. G. M. wystąpiła wobec Towarzystwa (...) S.A. w W. z wnioskiem o zawezwania do próby ugodowej, lecz podczas posiedzenia przed Sądem Rejonowym w J. dnia 22 listopada 2013 r. (w sprawie sygn. akt(...)) nie doszło do zawarcia ugody.

(dowód: wniosek o zawezwania do próby ugodowej z dnia 25 lipca 2013 r. k. 2-4, pismo strony pozwanej z dnia 15 listopada 2013 r. k. 41-42, postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2013 r. k. 52 - akta sprawy o sygn. akt (...) Sądu Rejonowego w J.).

Zabieg (...) wykonywany na skutek niewłaściwej higieny jamy ustnej, przeprowadzony jest (...) urządzeniami skonstruowanymi w taki sposób, aby nie uszkadzać szkliwa zębów. Przedmiotowy zabieg jest zabiegiem bezpiecznym dla zębów pacjenta i uzupełnień protetycznych. Do uszkodzenia koron podczas (...) może dojść w przypadku niewłaściwego ich wykonania, nieprzestrzegania reżimu technologicznego na etapie wykonawstwa laboratoryjnego.

Zabieg (...) nie może mieć wpływu na zmiany w zgryzie, nie ma też wpływu na zmiany kształtu brody i rysów twarzy. Powierzchnia metalu u G. M. nie ma widocznych uszkodzeń.

Brak leczenia okolic zęba 16 w okresie od wydania opinii przez dr n. med. D. N. dnia 2 grudnia 2010 r. do badań wykonanych przez lekarza stomatologa A. N. dnia 22 grudnia 2011 r. pogłębił zmiany okolicy zęba 16 z winy pacjentki. Między obu badaniami upłynął ponad rok, natomiast G. M. w tym czasie nie prowadziła leczenia stanu zapalnego mimo, iż posiadała wiedzę o jego istnieniu. Dodatkowo ząb 16 nie ma kontaktu z zębem przeciwstawnym skutkiem czego ma tendencję do wysuwania się z zębodołu tzw. efekt G., co nie pozostaje bez wpływu na stan dziąsła w okolicy przy szyjkowej.

W przypadku występowania szorstkości powierzchni koron metalowo-ceramicznych możliwym jest ich usunięcie poprzez wypolerowanie specjalnie wyprodukowaną gumką z dodatkiem kawałków (...) lub krążkiem (...) z użyciem pasty (...).

Zabieg wykonania koron lanych licowanych porcelaną nie jest refundowany przez NFZ. Koszt wykonania korony lanej licowanej porcelaną wynosi od 600 zł za jedną.

(dowód: opinia biegłego sądowego w zakresie stomatologii ogólnej i protetyki stomatologicznej J. K. k. 75-82).

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę faktyczną roszczenia G. M. stanowiło wadliwe wykonanie przez lekarza dentystę H. C. dnia 12 lutego 2010 r. zabiegu oczyszczenia zębów metodą (...), co doprowadziło do uszkodzenia 16 koron porcelanowych i do wymiany korony na zębie 16, co w konsekwencji uzasadniało żądanie zasądzenia odszkodowania w łącznej kwocie 58 605 zł i zadośćuczynienia za krzywdę w kwocie 40 000 zł.

Podstawę prawną dochodzonych roszczeń stanowił art. 415 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., gdy chodziło o żądane odszkodowania i art. 445 § 1 k.c., gdy chodziło o żądane zadośćuczynienie.

Odpowiedzialność pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. za skutki błędu medycznego wynikała z art. 822 § 1 i 4 k.c. Pozwany jako ubezpieczyciel zobowiązał się bowiem do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony.

W pierwszej kolejności koniecznym była zatem ocena podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 819 § 1 k.c. roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem trzech lat, zaś w przypadku odpowiedzialności cywilnej przedawniają się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynikłą z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania (§ 2 k.c.). Natomiast zgodnie z treścią § 4 tego przepisu bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela przerywa się także przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia.

Co prawda do leczenia (...) stanowiącego przyczynę szkody doszło 12 lutego 2010 r., lecz szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi przez powódkę dnia 19 sierpnia 2011 r., zaś pismem z dnia 24 października 2011 r. pozwany odmówił przyznania świadczenia. Dodatkowo w dniu 25 lipca 2013 r. G. M. wystąpiła wobec Towarzystwa (...) S.A. w W. z wnioskiem o zawezwania do próby ugodowej, do której nie doszło. W konsekwencji roszczenie powódki nie uległo przedawnieniu.

Jak o tym stanowi art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. na powódce ciążył obowiązek wskazywania dowodów na poparcie twierdzeń, z których wywodziła ona korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić jednocześnie należy, że zasady z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. Nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (por. wyrok SN z dnia 17.12.1996r., OSN 1997, poz. 76).

Niewątpliwie w dniu 12 lutego 2010 r. lekarz dentysta H. C. wykonała u G. M. zabieg oczyszczenia zębów metodą (...).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności opinia biegłego sądowego w zakresie stomatologii (...) J. K. oraz dokumenty przedłożone przez powódkę i zgromadzone w toku postępowania Okręgowym Rzecznikiem

Odpowiedzialności Dyscyplinarnej (...) (...) (...), nie dają żadnych podstaw do przyjęcia, że przedmiotowy zabieg został wykonany w sposób nieprawidłowy, czy że doszło do popełnienia błędu w sztuce medycznej. Przedmiotowa opinia nie została skutecznie podważona przez G. M., co pozwala na przyjęcie, że powódka - mimo spoczywającego na niej ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) - nie wykazała, aby lekarz dentysta H. C. działała w warunkach błędu medycznego będącego jedną z koniecznych przesłanek odpowiedzialności deliktowej.

Zważyć należy, że opinia biegłego sądowego w zakresie stomatologii (...) J. K. została sporządzona w oparciu o dokumentację medyczną zgromadzoną w sprawie, w tym dokumentację zgromadzoną w toku postępowania przed rzecznikiem odpowiedzialności zawodowej i w aktach szkody.

Biegły sądowy J. K., wskazując na przyczyny wykonania zabiegu (...), stwierdził, że jest to zabieg bezpieczny dla zębów pacjenta i uzupełnień protetycznych, gdyż (...) urządzenia skonstruowane są w taki sposób, aby nie uszkadzać szkliwa zębów. Natomiast do uszkodzenia koron podczas (...) może dojść w przypadku niewłaściwego ich wykonania, nieprzestrzegania reżimu technologicznego na etapie wykonawstwa laboratoryjnego. Biegły sądowy wyjaśnił, że zabieg (...) przeprowadzany jest z powodu niewłaściwej higieny jamy ustnej, a brak oparcia korony na tkankach twardych zęba podczas zabiegu (...) może doprowadzić do uszkodzenia szkliwa (z powodu nieprawidłowej higieny wokół uzupełnień protetycznych, o czym świadczy powstanie kamienia nazębnego). Zabieg (...) nie może mieć wpływu na zmiany w zgryzie, nie ma też wpływu na zmiany kształtu brody i rysów twarzy. Natomiast na podstawie dostarczonych przez powódkę zdjęć biegły stwierdził, że powierzchnia metalu nie ma widocznych uszkodzeń.

Z uwagi zaś na brak poddania się przez powódkę badaniu przeprowadzonemu przez biegłego sądowego, w tym badaniu przy użyciu mikroskopu, biegły nie mógł ustalić stanu koron (...), poprzestając na ustaleniach stwierdzonych przez dr n. med. D. N.. Powyższe stało również na przeszkodzie ocenie rodzaju i rozległości uszkodzeń u powódki, gdyż dostarczone przez powódkę odłamki nie pasowały do przesłanego modelu gipsowego, nawet przy uwzględnieniu jego nieprawidłowego wykonania. Biegły nie mógł też odpowiedzieć na pytanie o możliwość naprawienia koron, czy też konieczność ich wymiany, wskazując jedynie na możliwość usunięcia szorstkości poprzez wypolerowanie specjalnie wyprodukowaną gumką z dodatkiem kawałków (...) lub krążkiem (...) z użyciem pasty (...). Przede wszystkim jednak Sąd zważył, że brak badań stał na przeszkodzie udzielenia przez biegłego sądowego odpowiedzi na pytanie czy doszło do błędu medycznego podczas zabiegu oczyszczenia zębów metodą (...) z dnia 12 lutego 2010 r. i czy uszkodzenia koron (...) u powódki pozostaje w związku przyczynowym z wymienionym zabiegiem.

Opinia biegłego znajduje potwierdzenie w treści postanowienia Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Dyscyplinarnej (...) (...) (...) z dnia 7 lutego 2011 r. (sygn. akt (...)), na mocy którego umorzono postępowanie w sprawie ze skargi powódki na nieprawidłowe wykonanie zabiegu czyszczenia koron (...) przez lekarza dentystę H. C. w dniu 12 lutego 2012 r. uznając zarzuty skarżącej G. M. za bezzasadne. Natomiast postanowieniem z dnia 3 czerwca 2011 r. Okręgowego Sądu Lekarskiego (...) (...) (...) we W. (sygn. akt (...)) powyższe postanowienie zostało utrzymane w mocy.

Zwrócić należy uwagę, że powódka w piśmie z dnia 27 sierpnia 2014 r. odmówiła stawiennictwa na badania kliniczne wskazując na zaawansowany wiek i problemy zdrowotne, co uniemożliwia jej tak daleką podróż (biegły siedzibę ma w L.). Natomiast przesłane przez powódkę modele gipsowe, jak zaznaczył biegły sądowy, są wykonane niezgodnie z zasadami sztuki (modele są niedokładne z pęcherzami), podobnie jak i zgryz (...). Z kolei ocena wykonania korony lanej licowanej (...) na zębie 16 była niemożliwa nie tylko z uwagi na brak stawiennictwa powódki, ale także z uwagi na usunięcie korony w dniu 2 stycznia 2012 r.

Sąd na wniosek powódki dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego na okoliczność przyczyn uszkodzenia koron (...) oraz ustalenia zakresu uszkodzeń po przeprowadzeniu badania przy użyciu mikroskopu, jednak powódka nie stawiła się na termin wyznaczonych badań, uniemożliwiając tym samym ich przeprowadzenie. Przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego zostało przy tym poprzedzone, zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c, wysłuchaniem wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru (e-protokół rozprawy z dnia 18 marca 2014 r.). Zwrócić należy uwagę, że biegli z listy Sądu Okręgowego we W. P. K. i J. M. odmówili wykonania opinii (zapisek urzędowy z dnia 26 marca 2014 r. k. 35), gdyż wskazali na konieczność sporządzenia opinii przez lekarza ze specjalnością protetyki, zaś wskazana przez powódkę

B. B. oświadczyła, że nie wykonuje już opinii na potrzeby sądu (zapisek urzędowy z dnia 26 marca 2014 r. k. 36). Natomiast w odpowiedzi na pytanie Sądu z dnia 26 marca 2014 r., Uniwersytet Medyczny we W. w piśmie z dnia 1 kwietnia 2014 r. poinformował, że z uwagi na trwającą restrukturyzację i wynikające stąd trudności nie podejmie się sporządzenia opinii. Następnie dnia 8 kwietnia 2014 r. Sąd ustalił, że sporządzenia opinii w sprawie podejmie się biegły sądowy J. K. z L. (zapisek urzędowy k. 43), lecz dnia 15 kwietnia 2014 r. powódka wniosła o wyznaczenie na biegłego B. B., którą przekonała do zmiany wcześniejszej decyzji i do wykonania opinii w niniejszej sprawie (zapisek urzędowy k. 44). Po zleceniu przez Sąd dnia 16 kwietnia 2014 r. wymienionej biegłej sporządzenia opinii (k. 46-47), B. B. w piśmie z dnia 23 kwietnia 2014 r. (k. 49) wskazała, że nie jest w stanie wydać opinii, którą winien wykonać specjalista protetyk. W konsekwencji Sąd dnia 29 kwietnia 2014 r. zlecił sporządzenie opinii biegłemu sądowemu J. K. z L., o czym kolejnego dnia poinformowano pełnomocnik powódki, która nie oponowała wówczas przeciwko decyzji Sądu. Pismem z dnia 27 maja 2014 r. (k. 55) biegły sądowy J. K. zwrócił się do Sądu o doręczenie dalszej dokumentacji, zdjęć i innych dowodów, do czego Sąd zobowiązał powódkę (k. 56). Mimo iż G. M. doręczyła biegłemu sądowemu zdjęcie oraz model diagnostyczno-gipsowy i model (...) zgryzu, to jednak w piśmie z dnia 18 sierpnia 2014 r. (k. 66-67), doręczonym Sądowi dnia 27 sierpnia 2014 r., wniosła o powołanie innego biegłego sądowego z siedzibą bliżej miejsca jej zamieszkania, co uzasadniała trudnościami w podróży na tak znaczną odległość wywołanymi swoim stanem zdrowia i zaawansowanym wiekiem. Natomiast po wykonaniu opinii przez biegłego sądowego J. K., powódka dnia 14 listopada 2014 r. w zastrzeżeniach do opinii kolejny raz wniosła o wyznaczenie innego biegłego. Jednak na wezwanie Sąd z dnia 21 listopada 2014 r. o wskazanie osoby biegłego, powódka dnia 2 grudnia 2014 r. najpierw wniosła o przedłużenie terminu, a dnia 9 grudnia 2014 r. wskazała biegłego stomatologa J. M., który jednak odmówił sporządzenia opinii wskazując na brak uprawnień (zapisek urzędowy z dnia 15 grudnia 2014 r.). Pismem z dnia 22 grudnia 2014 r. powódka kolejny raz wystąpiła o przedłużenie terminu do wskazania osoby biegłego (k. 121), a dnia 30 grudnia 2014 r. jako kandydata na biegłego wskazała lekarza stomatologa T. B. z B. (k. 123), który jest lekarzem stomatologiem o specjalności protetyki (...) (k. 131).

W konsekwencji przedmiotową sytuację należy ocenić jako stawianie przez powódkę przeszkód w przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego wbrew postanowieniu sądu w rozumieniu art. 233 § 2 k.p.c. Wnosząc bowiem o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego wymagającej profesjonalnego sprzętu medycznego, powódka, która mimo danej jej sposobności nie znalazła innego biegłego chcącego podjąć się sporządzenia opinii, a przy tym nie sprzeciwiła się zleceniu sporządzenia opinii J. K. z L., samodzielnie uniemożliwiła obiektywne ustalenie stanu swojego zdrowia w oparciu o badania. Oczywistym jest zaś, że biegły ma obowiązek sporządzenia opinii po przeprowadzeniu badania lekarskiego poszkodowanego, a odmowa stawienia powódki na wyznaczony termin badań, należało ocenić na niekorzyść powódki. Zważyć należy, że sąd nie dysponuje środkami, które mogłyby zmusić stronę, wbrew jej woli, do obrony swego stanowiska, zaś jedyną środkiem pozostaje zastosowanie regulacji wynikającej z art. 232 k.p.c. i art. 233 § 2 k.p.c.

Jednocześnie powoływanie się przez powódkę na trudności związane z dojazdem do L. na badania wyznaczone przez biegłego sądowego J. K. nie mogły stanowić wiarygodnej przyczyny odmowy stawienia na wyznaczony termin badania i uzasadniać wyznaczenia biegłego mającego siedzibę bliżej miejsca zamieszkania powódki. Zdaniem Sądu postawa G. M. świadczy o chęci uniknięcia obiektywnego ustalenia stanu jej zdrowia oraz o jej złej woli nakierowanej na niepotrzebne przedłużanie postępowania w sprawie. Mimo trudności w znalezieniu odpowiedniego biegłego sądowego powódka mogła bowiem jeszcze w kwietniu 2014 r. sprzeciwić się zleceniu sporządzenia opinii przez biegłego sądowego J. K., a nie zwlekać z podjęciem takiej decyzji do dnia 27 sierpnia 2014 r. Zwrócić należy uwagę, że stan zdrowia i wiek powódki, które miały stanowić przeszkodę w przeprowadzeniu badań w L., nie przeszkadzały jej w podróży w 2012 r. do Szwecji celem wykonania leczenia stomatologicznego. Powódka mogła skorzystać z połączeń oferowanych przez środki komunikacji publicznej, w szczególności choćby z bezpośredniego połączenia kolejowego między J. a L..

W tych okolicznościach niezrozumiałym i bezzasadnym jest żądanie powódki sporządzenia opinii przez innego biegłego, w szczególności zlecenie sporządzenia opinii przez lekarza stomatologa T. B. z B., który jest lekarzem stomatologiem o specjalności protetyki (...). Osoba ta nie jest biegłym sądowym, jej kwalifikacje do wydania

specjalistycznej opinii z zastosowaniem specjalistycznego mikroskopu nie są sądowi w ogóle znane, podczas gdy zarówno wykonująca opinię w postępowaniu dyscyplinarnym biegła dr n. med. D. N. jak i biegły sądowy profesor J. K. posiadają kwalifikacje do wydania takiej opinii. Opinia biegłego sądowego w zakresie stomatologii ogólnej i protetyki (...) J. K. została sporządzona w sposób logiczny i jasny, w oparciu o dokumentację zgromadzoną w aktach sprawy. Sąd nie znalazł więc jakichkolwiek podstaw uzasadniających podważenie jej wiarygodności i pozwalających na zakwestionowanie jej walorów dowodowych. Dodatkowo stopień naukowy doktora habilitowanego oraz stanowisko profesora nadzwyczajnego (...), jakimi legitymował się biegły sądowy J. K. świadczyły o jego profesjonalizmie, rzetelności, dużej wiedzy i doświadczeniu zawodowemu. W konsekwencji bezzasadny był wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego. Jak bowiem o tym stanowi art. 286 k.p.c. sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Potrzeba powołania innego biegłego wiąże się jednak z wadami opinii, których nie stanowi subiektywne jedynie przekonanie powódki, iż treść opinii nie odpowiada jego stanowisku w sprawie (por. wyrok S.A. w Lublinie z dnia 14.10.1999r., w sprawie II AUa 279/99, OSA 2000/7-8/34; wyrok SN z dnia 10.10.1999r. w sprawie II UKN 158/99, OSNAPiUS 2001/2/51; wyrok SN z dnia 04.08.1999r. w sprawie I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000/22/807).

Reasumując, zdaniem Sądu, powódka nie udowodniła, aby zabieg oczyszczenia zębów metodą (...) przeprowadzony przez lekarz dentystę H. C. dnia 12 lutego 2010 r. został wykonany w wadliwie, co miało doprowadzić do uszkodzenia 16 koron porcelanowych i do wymiany korony na zębie 16. Powódka nie wykazała więc zawinionego zachowania lekarza dentysty H. C. choćby w najmniejszy sposób, ani związku przyczynowo-skutkowego między zachowaniem lekarza a szkodą ujawnioną u powódki. Brak udowodnienia przesłanek odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c. skutkowało tym, że dochodzone w niniejszym procesie od ubezpieczyciela roszczenia zadośćuczynienia i odszkodowania nie mogły zostać uwzględnione.

Powyższe stanowiło o bezzasadności dopuszczenia odwoду z opinii biegłego psychiatry, czy ewentualnie psychologa na okoliczność stanu psychicznego odczuwanego przez powódkę w wyniku zabiegu.

Zdaniem Sądu, mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci historii choroby, zbędnym było dopuszczenie dowodu z zeznań świadka lekarza dentysty H. C..

Mając powyższe na względzie Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł jak w punkcie 1. sentencji orzeczenia.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wobec powyższego Sąd w punkcie 2. wyroku zasądził od powódki jako strony która przegrała sprawę kwotę 3 817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu pozwanemu. Na koszty te składa się opłata skarbowej od udzielonego przez stronę pozwaną pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3 600 zł oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 200 zł. Koszty zastępstwa zostały ustalone w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez Radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Sąd ustalając należne wynagrodzenie – stosownie do treści § 2 ust. 1 w związku § 6 pkt 6 Rozporządzenia zastosował stawkę minimalną dla danej wartości przedmiotu sporu.

O poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztach sądowych w kwocie 361,60 zł obejmujących brakującą część wynagrodzenia biegłego sądowego, rozstrzygnięto na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipa 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) i art. 98 k.p.c., zasądając wskazaną kwotę od powódką na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w J. (pkt 3. wyroku).